

[Arnth Jensen.]

stor Spaamand for at forudsige, at saadan vil det ogsaa blive i Fremtiden.

Naar vi nu fra Venstres Side har forelagt dette Lovforslag om Ændring i den kommunale Ejendomsbeskatning i dette høje Ting, er det, fordi vi er af den Opfattelse, at Amtsbeskatningen, som den foregaar i vort Land nu, ikke kan siges at svare til den demokratiske Hovedregel, som jeg fremførte, idet det er en Kendsgerning, at der findes Tusinder af Medborgere her i vort Land, som i Kraft af Beskatningsreglerne bevisligt nyder Samfundsgoder og har Medbestemmelsesret over disse Goders Størrelse og Højde uden til Gengæld at yde noget til Dækning af de Udgifter, som derved alene og derfor ogsaa med større Tyngde maa bæres af andre. Uretten ved denne Ordning forøges tillige ved, at det Beløb, der paa denne Maade nu kun paalignes en Del af Samfundets Borgere, stadig er varierende, idet det udskrives efter det Behov, der af Amtsrådet findes at foreligge, og da alle, uanset om de svarer Amtsskat eller ej, tillige har Valgret til Amtsrådet, vil det i Virkeligheden sige, at den Situation kan komme til at foreligge, at de, der nyder uden at yde, som Flertal i et Amtsråd kan træffe ensidige og afgørende Bestemmelser om, hvor meget eller hvor lidt den ydende skal betale til de Goder, som alle skal have Del i. Det er som at kærne Smør i Fællesskab, hvor den ene Part tager Smørret, medens den anden maa nøjes med Erfaringen og Skummetmælken.

Man har før hævdet, at den Uret, jeg har omtalt — de Betragtninger, som jeg her har gjort gældende, er jo ikke nye, men er fremført Gang paa Gang —, kun er en paastaaet Uret, og man har nu over for mine Betragtninger gjort andre Opfattelser gældende, bl. a. den, at Amtsbeskatningen helt fra ældre Tid har været udskrevet paa Hartkornet, altsaa paa Landejendommene. Det er for saa vidt rigtigt, men der er dog det at bemærke, at allerede i 1867, da man vedtog Landkommunalloven, øjnede man en Fare i alene at lægge Byrden paa disse, og derfor indsatte man den Ventil i Lovens § 50, at Amtsrådet kunde bestemme, at indtil $\frac{1}{3}$ af Udskrivningen kunde paalægges Sognet til Udskrivning efter de

almindelige sognekommunale Beskatningsregler, og da man i 1903 erstattede Hartkornsskatten med Ejendomsskyld, og ligeledes da man i 1926 igen delte denne i Grundværdi- og Ejendomsskyld, bevarede man stadig denne Paragraf og derved stadig en Ventil til Regulering af Amtsbeskatningens Ensidedighed. § 50 brugtes ikke særlig stærkt og ikke alle Steder, men det ses alligevel tydeligt, at Anvendelsen af Paragraffen blev forøget, efterhaanden som Udgifterne steg, og Personer, der ikke var Ejendomsbesiddere, kom dog i nogen Grad, om end langtfra i lige Forhold, til ogsaa at yde deres Bidrag.

I 1933 ophævedes imidlertid Bestemmelsen i § 50, og i Stedet for indførtes en Bestemmelse om, at Amtsrådet kunde bestemme, at indtil Halvdelen af den Del af Amtets Behov, som oversteg 80 pCt. af de i Skatteaaret 1929—30 udskrevne Skattebeløb, fordeltes mellem Skatteyderne i Amtet i Forhold til Indkomstskattebeløbet. At denne Bestemmelse aldrig blev brugt, skyldtes, at der samtidig med den indførtes en anden Bestemmelse, nemlig en Regel om direkte Statstilskud til Amterne sat i Forhold til Landbrugets Forrentningsprocent, og først naar dette Statstilskud gik under 4 Mill. Kr., hvad det ikke gjorde i Tiden 1933—37, kunde Bestemmelsen træde i Kraft.

Ved Udligningsloven af 1937 bortfaldt imidlertid ogsaa denne Mulighed for personlig Beskatning til Amtet, og Amtskommunen har saaledes i Dag kun en ren Ejendomsbeskatning, uanset hvor højt Udskrivningsbehovet er, og uanset den Strukturforandring, der har været og stadig er i Befolkningens Erhvervsforhold og Boplads, saaledes at de Hensyn, der i 1867 førte til at lade Ejendomsbesidderne i saa høj Grad bidrage til Amtskommunens Fornødenheder, ikke kunde gøre sig gældende i nær det tilsvarende Omfang som dengang, da den ikke ejendomsbesiddende Befolkning paa Landet baade talmæssigt og i økonomisk Henseende var en meget ringe Faktor i Henseende til Kommunernes Opgaver, var af meget ringere Omfang.

Begge disse Forhold har som sagt totalt ændret sig, saa Forholdet nu er et helt andet. Medens det f. Eks. i 1890 kun var 0,9 pCt. af Befolkningen, der var bosiddende